

EDITA
VOJTKOVÁ

Den, kdy jsem se poznala

Inspirativní
příběh o odvaze
změnit svůj život

Den, kdy jsem se poznala

Vyšlo také v tištěné verzi

r ROSIER

Edita Vojtková

Den, kdy jsem se poznala – e-kniha

Copyright © Rosier, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

EDITA
VOJTKOVÁ

Den, kdy jsem se poznala

Inspirativní příběh o odvaze
změnit svůj život

r ROSIER

Original title: EL DÍA QUE ME CONOCÍ
Copyright © 2022, Edita Vojtková
All rights reserved.

Tuto knihu jsem začala psát plná ega, abych se osvobodila od bolesti, ale dokončila jsem ji srdcem.

Svou životní láskou byste měli být vy sami, s vědomím, že jste jádrem všech svých blízkých.

Pokud nemilujete sami sebe, nestaráte se o sebe, nepracujete na sobě, tomuto jádru hrozí zánik. Nezapomeňte, že jedinou osobou, která s vámi po celý život bude, jste vy. Tak na co čekáte? MILUJTE SE!

Edita Vojtková

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji:

Bohu za život; svým blízkým, kteří hráli a do dnešního dne hrají velmi důležitou roli v mém životě, svým čtyřem dětem: Samuelovi, Amy, Valentinovi a Dominique, které jsou mými učiteli číslo jedna; svému partnerovi Edgaru Covarrubiasovi, který mě vždy doprovází ve všech mých nových výzvách a šílenostech; Gustavu Villarroelovi, který s velkou trpělivostí rozluštil a přepsal všechny moje poznámky... Protože tato kniha vznikla v nepříliš dobré španělštině.

Neměli to se mnou snadné, ale poselství je jasné: „Nezáleží na tom, jak to děláte, jen to udělejte.“

Milí čtenáři, najděte si cestu, nehledejte výmluvy ani záminky, a tak dosáhnete toho, o čem sníte. Uskutečňte své sny. Jen tak můžete probudit své vědomí.

Z hloubi své duše vám přeji hodně úspěchů ve všech předsevzetích a velké díky za to, že čtete mou knihu. NAMASTÉ.

Existují pouze dva dny v roce, kdy nemůžeme udělat vůbec nic. Jedním je včerešek a druhým zítřek. Proto je dnešek tím správným dnem k životu.

- Dalajláma

OBSAH

Poděkování	7
Úvod editora	13
Můj dar pro vás	17
Úvod	19

Část první

01 Šedý mrak	23
02 Malé úniky	26
03 Pohlčená temnotou	28
04 Neviditelný muž	31
05 Důvěra jako noční můra	36
06 Nechat všechno za sebou	43
07 Hledání cest	46
08 Zapomenuté zákoutí	48
09 Psaní, které léčí	51

10	Jhoseline	54
11	Není všechno zlato, co se třpytí.....	59
12	„Třicítka“	63
13	Nejkrásnější noc	67
14	Obejmi svůj vlastní stín.....	70
15	Starejte se o své zdraví	73
16	Doba pandemie, doba probuzení.....	78
17	Virem jsme my	83

Část druhá

01	Kouzlo života.....	89
02	Síla našeho vnitřního hlasu	91
03	Sedm buddhistických principů, jak čelit náročným chvílím	95
04	Změňte svůj vnitřní dialog a myšlenkové obrazy	99
05	Požádejte a bude vám dáno	105
06	Vše je v neustálém pohybu.....	112
07	Energie a vibrace.....	116
08	Změnila jsem pohled na peníze.....	118
09	Uklidte svůj vnitřní dům	126
10	Jsme oběti obětí.....	130
11	Od nikoho nic nečekejte	136
12	Osvobodte se	140
13	Nebojte se smrti	143
14	Duchovnost	148
15	Zrcadlový efekt.....	153

16	Vděčnost	157
17	Rituál toku peněz.....	160
18	Je důležité uzdravit se.....	161
Epilog		163
O autorce		165

ÚVOD EDITORA

Editin dar

V den, kdy jsem poznal Editu Vojtkovou, tedy někdy v listopadu roku 2015, jsem s ní do časopisu, který jsem tehdy vedl, dělal rozhovor o její životní cestě – představil jsem ji jako významnou ženu, známou módní návrhářku a podnikatelku, a přitom jsem neměl nejmenší tušení, čím vším si v životě prošla.

Sešli jsme se tehdy na známé třídě v Cochabambě v jejím ateliéru, který tu mimochodem vznikl jako první z řady obchodů se společenskými šaty, zejména těmi svatebními, v oblasti, která kdysi bývala málo navštěvovaná, než se tady usadila Edita a třída se začala zaplňovat dalšími podobnými podniky.

Předtím jsem Editu viděl pouze v televizních rozhovorech, na nejvýznamnějších módních přehlídkách v Bolívii a na obálkách časopisů. Měl jsem dojem, že její život je skvělý a vše se u ní točí kolem slávy a bohatství.

Krátce po vydání článku, což bylo v prosincovém čísle roku 2015, mě Edita oslovila, jestli bych neměl zájem spolupracovat s ní na knize. Odpověděl jsem, že něco podobného mám právě v plánu, tedy že mám v úmyslu napsat knihu. Nato se mi svěřila, že by si přála napsat o svém životě a osobním růstu, kterým si sama prošla.

Když jsem ji pak slyšel vyprávět o událostech, které ovlivnily její dětství a dospívání v rodné zemi, překvapilo mě to a zamyslel jsem se nad tím. Uvědomil jsem si, že Editin příběh a následná proměna, kterou si jako lidská bytost prošla, si opravdu zaslouží být sepsány a vydány.

I když ztráta blízkých, nemoci, chudoba a další neštěstí postihují každého na světě, Edita si prošla událostmi, které by ji mohly uvrhnout do nejhlubší deprese, dovést ji k závislosti, a dokonce k sebevraždě. Ale nestalo se to, právě naopak. Sama od sebe začala hledat způsoby a nástroje, jak jít dál a cítit se vnitřně lépe, jak nechat všechny příznaky své minulosti daleko za sebou.

Proto je kniha, kterou držíte v rukou, opravdu výjimečná – odráží nitro ženy, lidské bytosti, která nikdy nepolevila a bojovala za to, aby našla cestu k sebepoznání.

Při svém vyprávění o nejtěžších obdobích, kterými člověk může projít, se dělí o některá ponaučení a nástroje, jež mohou pomoci těm, kdo mají nízké sebevědomí, necítí se psychicky dobře, sužují je deprese nebo trpí po ztrátě milované osoby.

Spirituální probuzení

Ti, kdo znají Editu dnes, by si jen těžko dokázali představit, že jako dítě měla velmi nízké sebevědomí a že když se na sebe podívala do zrcadla, osoba, kterou v něm viděla, se jí příliš nelíbila. Sama sebe podceňovala a myslela si, že v životě nikdy nedosáhne ničeho významného.

Jako dospívající a poté jako mladá žena nerada četla. Ale když cítila potřebu hledat moudrost, najít něco, co by jí umožnilo cítit se lépe, najít vnitřní klid a trochu štěstí, což je to, co hledají všichni smrtelníci, otevřely se jí první dveře k probuzení.

Do rukou se jí shodou náhod dostala kniha *Tajemství* od australské spisovatelky Rhondy Byrneové, kterou přečetla jedním dechem. Totéž udělala s dalšími tituly s podobným zaměřením a vyhledala také audioknihy o osobním rozvoji a duchovnu, z jejichž moudrosti začala čerpat, čímž dala svým životním zkušenostem, které jsou popsány na následujících stránkách, zřetelnější tvar.

Tato cesta k probuzení, kterou dodnes Edita prochází, je souhrnem okamžiků hledání, které se někdy zdají jako jedinečná, výjimečná událost, jako spouštěč, který uvolňuje vnitřní energii, ale v jejím případě se stal po dobu několika let každodenním procesem a posléze jejím novým životem.

Edita se rozhodla splnit si přání a napsat knihu, sdílet svoje zkušenosti a to, co se naučila. Chtěla se i nadále soustředit na vlastní rozvoj, a to tím, že se už nebude omezovat jen na čtení nebo poslouchání audioknih. Absolvovala různé kurzy a nově získané poznatky se snažila aplikovat,

časem se stala instruktorkou jógy, s čímž u ní souvisel i příklon ke zdravému stravování.

Z té Edity, která nechtěla vídat vlastní odraz v zrcadle a která v České republice nežila příliš šťastně, se stala bolivijská Edita, matka čtyř dětí. Nízké sebevědomí bylo dávno minulostí, stejně jako deprese. I dnes Edita sice přiznává, že jako všichni někdy zažívá obtížné dny, ale teď už ví, jak se stresu, úzkosti a smutku vyhýbat.

Den, kdy jsem se poznala je první kniha Edity Vojtkové, která má samozřejmě v plánu v psaní pokračovat. Jsem přesvědčený, že odložila své ego a splnila jednu z hlavních misí, které si stanovila: pomoci následujícími řádky těm, kteří hledají duševní klid a prosperitu.

Po mnoha rozhovorech s Editou a hodinách editorské práce musím přiznat, že i já jsem se díky spolupráci s ní hodně naučil a osobně jsem se posunul, za což patří Editě velký dík. I když o seberozvoji byly napsány stovky knih a jiných děl zabývajících se podobnými tématy vzniklo ještě víc, Editina slova, její osobní zkušenosti a její rady mohou skutečně pomoci těm, kteří prahnou po plnohodnotném životě.

Gustavo Villarroel Terrazas,
bolivijský novinář

MŮJ DAR PRO VÁS

Tato kniha je určena všem lidem, kteří se z jakéhokoliv důvodu nacházejí v situaci, jež je dovedla k myšlence: „Už nemůžu dál.“ Ať už proto, že si procházejí nemocí, přišli o někoho blízkého, jsou právě bez práce, mají finanční problémy nebo je potkaly jiné nepříznivé životní události.

Chci vám předložit své životní svědectví, myšlenky a úvahy, abych inspirovala ty, kteří si myslí, že je už vše ztraceno, cítí se osamělí, trpí a jsou zoufalí z toho, čím právě procházejí.

Na základě svých osobních zkušeností chci prostřednictvím této knihy sdílet některé jednoduché a snadno dostupné nástroje, protože je důležité uvědomit si, že síla je a vždy bude pouze v nás.

V průběhu čtení zjistíte, že jsem byla zakomplexovaná, měla velmi nízké sebevědomí a prošla jsem si mnoha náročnými životními situacemi. Ale dnes cítím velkou vděčnost, protože všechny tyto situace mě postupně vedly

k sebepoznání, k nalezení skutečné naplněnosti, kterou nám život nabízí a která je dostupná všem.

Řešení musíte hledat sami v sobě, nečekejte, že přijde odněkud zvenčí, nečekejte na zázrak, ten se totiž nikdy nestane, pokud nezačnete pracovat sami na sobě, na svém nitru.

Najděte odvahu opustit svou komfortní zónu, poznávejte sami sebe, naučte se rozpoznávat své pocity a ovládat vlastní myšlenky, protože právě ty formují a utvářejí celý váš život.

Ani váš nejhorší nepřítel vám nemůže způsobit tolik škody jako vaše vlastní myšlenky.

- Buddha

ÚVOD

Stojí za to zdůraznit, že informace, které v této knize uvádím, jsem důkladně ověřovala a probírala se spoustou knih, jež jsem důkladně studovala a zkoumala. Jsou to tedy znalosti, které odpovídají mému přesvědčení a zkušenostem.

Ráda analyzuju, abych zjistila, jak se co děje, a ráda zjišťuju, proč se to děje. Odpovědi hledám téměř vždy jak v duchovní oblasti, také se ale obracím na vědecké výzkumy.

Miluju spojení se svým vnitřním já, nechávat se vést intuicí, dělat věci po svém a bez strachu z toho, co řeknou ostatní. Využívám přitom několikaleté studium metafyziky a filozofie jógy, navíc víc než dvacet pět let poměrně úzce spolupracuju s různými ženami s rozdílnou úrovní sebevědomí.

V první části této knihy popisuju svůj osobní příběh plný bolesti a tragických událostí, které mě potkaly. Ve druhé části se můj život postupně transformuje a utváří díky všem nástrojům, o které se s vámi podělím.

Ale na této cestě, po tolika letech hledání ve vnějším světě, bylo pro mě ze všeho nejkrásnější objevení Boha a možnost cítit ho ve svém nitru.

Uvědomila jsem si, že On byl vždy se mnou, jen jsem byla tak zaslepená vlastní sebelítostí a bolestí, že jsem Ho neviděla.

Nyní cítím k Bohu hluboký vděk za to, že je tu vždy pro mě, a také za vše, co mi dává.

Existuje fráze: „Bůh přichází pozdě, ale nikdy nezkla-me.“ Já jsem se ale naučila, že Bůh nikdy nezkla-me a nikdy nepřichází pozdě... On jedná vždy v ten správný okamžik.

„Někdy Bůh mlčí, dokud nejsme připraveni naslouchat.“
A abychom slyšeli Boží hlas, musíme ztlumit okolní svět.

01 ŠEDÝ MRAK

Narodila jsem se v roce 1975 v Československé socialistické republice, ve valašském Vsetíně. Tehdy v zemi vládl komunistický režim a upřímně řečeno jsem vyrostla, aniž bych mnohému, co se kolem mě dělo, rozuměla.

Například jsem nechápala, proč po zpěvu národní hymny musíme zpívat také hymnu sovětskou. Také jsem nerozuměla tomu, proč na zdi ve školních třídách visí portréty dvou prezidentů – československého a toho ze Sovětského svazu.

Nechápala jsem, proč je zakázáno svobodně zpívat písničky jistých zpěváků pod hrozbou, že pokud to uděláme, mohou naši rodiče skončit za mřížemi. Dokonce jsme ani nemohli svobodně opustit zemi.

V té době se k nám téměř nic nedováželo. Vzpomínám si, že o Vánocích jsme si jen výjimečně mohli pochutnat na pomeranči, mandarince či banánu, navíc museli rodiče nejdřív vystát dlouhou frontu, aby je vůbec mohli koupit.

Vyrostli jsme v prostředí, kde panoval všudypřítomný strach a nejistota, žili uvěznění ve své mysli, strukturované

a naprogramované tak, abychom nemohli usilovat o lepší budoucnost. Myslela jsem, že si nezasloužím víc, než co nabízely omezené podmínky, že není možné změnit vlastní osud, který pro mě systém zřejmě předem stanovil.

Myslela jsem, že pokud ve škole nebudu vynikat, nebudu mít možnost uplatnit se, prosadit, že mě nečeká zářná budoucnost. A jelikož jsem neměla školu ráda, cítila jsem se ztracená, bála jsem se, že nikdy nedosáhnu svých snů, že mým osudem bude zůstat nešťastná.

V té době jsem na ulicích vídala především lidi, kteří chodili s obličejí staženými starostmi. Všechno bylo předem nařízené, dokonce i to, jak se máme oblékat do školy – ne, nemluvím o uniformách. Pokud naše oblečení vypadalo, že je dovezené z ciziny, poslali nás domů, abychom se převlékli.

Moje maminka byla velmi šikovná a vždycky našla nějaké řešení, abychom s mým starším bratrem byli hezky oblečení, přestože jsme si podobně jako většina rodin nemohli dovolit velké výdaje, natožpak nějaký luxus. Například ze starých teplákových souprav pro nás dokázala vytvořit nádherné mikiny, kdy staré oblečení rozpárala, obrátila naruby a nastříkala je bělicím prostředkem, aby odpovídaly tehdejší módním trendům. Vznikly tak opravdu jedinečné a obdivuhodné kousky. Ale veškeré úsilí mé maminky skončilo, když nás ze školy poslali domů s poznámkou o nevhodném oblečení.

Vzpomínám si, jak jsem žákovskou knížku s touto poznámkou předávala mamince se slzami v očích a nerozuměla, proč nám ve škole zakazují oblékat se podle našeho

vkusu. V těch dnech jsem viděla všechno šedě. Bez ohledu na to, jak moc svítilo slunce, mě ovládal strach.

Dlouho jsem byl vším, čím jsem mohl být, teď jsem vším, čím chci být.

- anonym

02 MALÉ ÚNIKY

Na dětství mám jen málo vzpomínek, většinu z nich jsem ukryla do podvědomí, kde jsem si vytvořila neprostupnou bariéru s úmyslem se k nim už nikdy nevracet. Neuvědomila jsem si, že mi tohle opatření s odstupem času způsobí hodně bolesti.

Ale stejně jako jsem v rodném městě cítila spoustu pochmurnosti a úzkosti, tak díky každotýdenním návštěvám u své babičky jsem mohla vnímat krásy venkova. Moje babička, která vypadala úplně jako ta pohádková, na nás vždycky čekala u dveří s otevřenou náručí a se širokým úsměvem na tváři, připravená dávat nám lásku a něhu.

Babiččin dům se pro nás stal útočištěm, kde jsme místo bloumání po ulicích pomáhali s pěstováním všeho možného. Sázeli jsme a sklízeli, přestože jsme byli ještě malí. Nebudu popírat, že když jsme tam s bratrem jezdívali, celou cestu jsme remcali, protože jsme věděli, kolik práce nás zase čeká. Když už jsme ovšem u babičky byli, mělo pro nás to místo jedinečné kouzlo, protože bylo potřeba

postarat se o krávy, kachny, slepice, králíky, prasata, psy a další zvířata. Osobně jsem velmi ráda brzy ráno vstávala s babičkou a chodila zvířata krmit. Sledovala jsem, jak se dojí krávy, abychom měli čerstvé mléko k snídani, vybírala jsem slepicím vajíčka z kurníku a sbírala jablka a hrušky, které spadaly ze stromu, abychom si mohli upéct výborný štrůdl.

Na venkově jsem cítila silné spojení s přírodou. Zdálo se, že se tam zastavil čas. Neviděla jsem zahořklé a ustarané tváře lidí, kteří chodili po městě v nejistotě, co jim přinese zítřek.

Vzpomínám si, že v těch dnech jsem byla plně spojena s „přítomností okamžiku“ a neexistovala pro mě ani minulost, ani budoucnost. Byl to pocit absolutní svobody, kdy jsem jsem se cítila šťastná a plně si užívala toho, co se děje teď.

Bohužel to všechno pokaždé zmizelo, když jsme se zase vrátili do města.

03 POHLČENÁ TEMNOTOU

Když přicházíme na tento svět, je pro nás nejdůležitější bytostí maminka. Už v jejím lůně si s ní vytvoříme silné pouto, které nás vzájemně spojuje celý život. Je tu stále, nikdy se neztratí – stejně jako ona byla spojená se svou matkou a její matka se svou. Takové pouto si každá matka dál vytváří se svými dětmi. Dokážete si představit, k jakému řetězu jsme připoutáni?

Moje maminka byla mimořádná žena – zemřela, když mi bylo dvanáct, po šestiletém boji s rakovinou prsu. Celé to období pro nás bylo velmi obtížné, protože právě ona byla pilířem celé naší rodiny.

Když začala podstupovat operace, chemoterapie a radioterapie, musela často a dlouho cestovat, protože veškerá léčba probíhala v jiném městě. Při každém návratu domů nás to s otcem a bratrem silně zasáhlo, protože se vracela úplně proměněná, zničená a slabá.

Tenkrát mě ani nenapadlo, co nás čeká, ale ona to věděla, připravovala nás na život. I přes bolestivou léčbu,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Den, kdy jsem se poznala***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.